نگاه

چرا اقتصاددانان نگران‌اند؟

ارغوان فرزین‌معتمد*

● سال‌ها پیش زمانی که برای اولین‌بار باید بین دو رشته دانشگاهی اقتصاد و معماری یکی را انتخاب می‌کردم، پدرم با یک جمله من را هدایت کرد. خوب به یاد دارم که در آن زمان پدر با اشاره‌ای به فرش ساروقی که در سالن منزل پهن بود، به من گفت زمانی که اقتصاد بخوانی، ارزش کار فردی که این فرش را بافته است در تاروپود آن می‌بینی، متفاوت از آن نگهداری می‌کنی و برای بافنده آن ارزش ویژه‌ای قائل می‌شوی... . اگرچه آن زمان این جمله آن‌قدر تأثیرگذار بود که انتخاب من رشته اقتصاد شد، گویی در تمام این سال‌ها که روح من با این رشته عجین شده است، هر روز مفهومی جدیدتر از این جمله برایم آشکار می‌شود. به یاد زنده‌یاد دکتر حسین عظیمی پدر توسعه ایران می‌افتم که در مقدمه کتاب مدارهای توسعه‌نیافتگی چه شیوا سخن می‌گفت از پیچیدگی‌های رشته اقتصاد و اینکه هرچه بیشتر جلو می‌روی، به تفسیرهای دقیق‌تری از آنچه از ابتدا خوانده‌ای دست می‌یابی.

این روزها که در هیاهوی انتخابات دوازدهم، تعداد ۱۷۰ اقتصاددان برجسته کشور درخصوص وعده‌های اقتصادی برخی کاندیداها اظهار نگرانی کرده‌اند، باز هم به این جمله پدر بازگشتم و اینکه اقتصاددان ارزش کار بافنده اقتصاد را در تاروپود فرش اقتصاد می‌بیند، که از فرش بافته‌شده مراقبت می‌کند، که برای بافنده ارزش قائل می‌شود، که با نگرانی از آسیب‌دیدن فرش اقتصاد به کسانی که درک درستی از این ارزش ندارند اجازه نمی‌دهد با گام‌برداشتن روی فرشی ظریف به تاروپود آن آسیب بزنند، که نمی‌گذارد با ضربه‌زدن به فرش اقتصاد، خانه ملت بدون فرش شود، که نگران ازدست‌رفتن فرشی است که تنها سرمایه یک ملت است که اگر از آن مراقبت نشود، نسلی بدون فرش می‌ماند و او خود را در برابر این نسل مسئول می‌داند. نسلی که اگر او نتواند از تنها سرمایه‌اش به خوبی مراقبت کند، زندگی‌اش به تباهی خواهد رفت.

از این‌روست که اقتصاددان به دور از فضاهای جناحی و سیاسی، با بانگ بلند اظهار نگرانی می‌کند، هشدار می‌دهد، نامه می‌نویسد، پیام می‌دهد و آنچه در توان دارد، برای جلوگیری از فاجعه‌ای که با چشم مسلح به دانش اقتصاد می‌بیند، به کار می‌گیرد. این رسالت یک اقتصاددان است.

به‌عنوان کسی که با این علم آشنایی دارد، سپاسگزار تمام اقتصاددانانی هستم که در کمال مسئولیت‌پذیری مردم ایران را آگاه و سعی کردند تا با زبانی ساده به همگان این آگاهی را بدهند که:

- ارائه وعده‌های نجومی مانند پرداخت یارانه با مبالغ کلان در ظرف بودجه کشور نمی‌گنجد و مثل آن است که پدری با درآمد یک‌میلیون‌تومانی به فرزندش وعده پرداخت روزی صد هزار تومان را بدهد که اگر چنین وعده‌ای بدهد یا مجبور به خلف وعده می‌شود یا ناگزیر از قرض‌گرفتن برای عمل به وعده. اگر خلف وعده کند که اعتماد فرزند از بین می‌رود و پیامدهای آن ناگوار است و اگر استقراض کند، ناگزیر از کار بیشتر برای بازگرداندن پول است که این یعنی فشار بیشتر روی پدر و... که اگر فرزند او به دریافت این مبلغ عادت کند، چه‌بسا با خریدهای نجومی از مغازه‌های محله، زمینه را برای گران‌فروشی فراهم کند و این در سطح کلان یعنی ایجاد بی‌اعتمادی و ایجاد تورم‌های نجومی که پیش از این در کشور تجربه شد. ارائه وعده پرداخت‌های غیرمشروط به بی‌کاران، نه‌تنها مشکلی از بی‌کاری حل نخواهد کرد که جامعه را به سمت تنبلی و افزایش تقاضا برای بی‌کاری سوق خواهد داد. در هیچ کشوری حل مسئله بی‌کاری با پرداخت غیرمشروط اتفاق نیفتاده است و همواره برنامه‌های آموزش مهارتی در کنار ایجاد فرصت‌های شغلی بوده که توانسته منجر به ایجاد اشتغال‌های پایدار، درآمدهای پایدار و بهبود زندگی مردم شود. آنچه در دولت فعلی و در این چهار سال با روندی منطقی طی شد و پس از آزمون برنامه‌های درنظرگرفته‌شده در برخی از استان‌ها در مرحله اجرا در سطح کلان قرار گرفته است. طرح‌هایی مانند کارورزی، مهارت‌آموزی در محیط کار واقعی، ایجاد مشوق‌های بیمه کارفرمایی، طرح توسعه کسب‌وکارهای مبتنی بر رسته فعالیت‌های پراشتغال منطقه‌ای و بسیاری از طرح‌ها و برنامه‌های دیگر که در دولت در دست اجراست. ارائه نشانه‌های غلط از فضای بازار کار کشور و عدم شفافیت در ارائه آمارهای واقعی در این حوزه که می‌تواند منجر به ایجاد نگرانی‌های بیهوده در بین مردم شود که در شأن رفتار کاندیداها نیست. اقتصاددانان به‌درستی نگران ایجاد فضای بی‌اعتمادی در بین مردم هستند و اینکه خود را مسئول می‌دانند به اطلاع مردم برسانند که نرخ بی‌کاری تنها شاخص بازار کار نیست و یکی از شاخص‌های مهم در بازار کار، نرخ مشارکت اقتصادی است که در این چهار سال افزایش داشته است و این به معنای ایجاد امید در جامعه و تمایل سهم بیشتری از افراد برای ورود به بازار کار است و افزایش نرخ بی‌کاری به دلیل افزایش نرخ مشارکت بوده است.

ادامه در صفحه ۱۶

معاون وزیر راه در گفت‌وگو با «شرق» از شهامت دولت فعلی در رونمایی از یک سند خبر داد

هراس دولتِ قبل از انتشار سند جامع حمل‌ونقل

ساخت راه‌های روستایی در دولت یازدهم دو برابر شد

شرق: جذب سرمایه‌گذاری خارجی، بدون ضمانت دولت، آن هم با فاصله اندک زمانی از تحریم‌هایی که اغلب کشورهای بزرگ و اقتصادی جهان را از ایران دور کرده بود، کار ساده‌ای نیست. امیر امینی، معاون برنامه‌ریزی و تأمین مالی وزارت راه‌وشهرسازی در گفت‌وگو با «شرق»، این را می‌گوید. او که در دولت‌های مختلف در وزارت راه‌وشهرسازی و زیرمجموعه‌های آن حضور داشته، تأکید می‌کند: «سرمایه‌گذاری بخش خصوصی از سال ۹۲ تا ۹۵ نسبت به ۹۲ تا ۸۴، رشد عجیبی داشته است». این یعنی جلب اعتماد بخش خصوصی به دولت برای مشارکت. او همچنین در این گفت‌وگو خبر می‌دهد حسن روحانی، رئیس‌جمهور وعده کرده‌اند که بعد از انتخابات بندر شهید بهشتی را افتتاح خواهند کرد. بندری که به گفته او، سال‌های سال بود که دولت‌های قبل آرزو داشتند لایروبی و توسعه آن را به ۸،۵ میلیون تن برسانند. امینی همچنین در واکنش به رونمایی سامانه «ساماندهی متقاضیان مسکن مهر» از سوی قالیباف یک روز قبل از انصراف از نامزدی در انتخابات، می‌گوید: «مسکن مهر متولی دارد. این سامانه را دولت ایجاد نکرده و غیرقانونی‌بودن آن را هم اعلام کرده‌ایم و از طریق حقوقی هم در حال پیگیری هستیم. دولت تعهدات خود در مسکن مهر را چه با چنین سامانه‌هایی، چه بدون آن پیگیری خواهد کرد. این سامانه ممکن است برای مردم توقعی ایجاد کند، اما براساس حقوقی، برای دولت تعهدی ایجاد نمی‌شود».

عکس: مهر

دولت در ابتدای کار بدهی‌های زیادی داشت. بدهی‌های دولت در حوزه راه و حمل‌ونقل چگونه بود؟

اولین سال دولت هنوز در شرکت زیرساخت حمل‌ونقل بودم. آن‌موقع تعهدات سنگینی در ارتباط با پروژه‌های مهر ماندگار صورت گرفته بود که ردیف‌های اعتباری مشخصی در قانون بودجه برایش وجود نداشت، اما آنچه در ردیف‌های قانون بودجه اعتبار داشت، پیش‌بینی می‌شد بدهی پیمانکاران و بدهی وزارت راه به مجموعه مشاوران، پیمانکاران و تأمین‌کنندگان تجهیزات حدود هفت‌هزارو ۸۰۰ میلیارد تومان باشد. دولت تصمیم گرفت اینها را مستندسازی کند. در قانون پیش‌بینی شده بود هر پیمانکاری که صورت وضعیتش را ارائه می‌دهد باید هم‌زمان مالیات ارزش افزوده‌اش را پرداخت کند. دولت هم برای تسویه، نقدینگی نداشت. بنابراین صورت وضعیت‌ها را اعلام نمی‌کرد. سامانه آماری- اطلاعاتی تشکیل دادیم و با توجه به اینکه دولت پیش‌بینی و مجلس هم تصویب کرده بود که مطالبات پیمانکاران را با اسناد خزانه اسلامی و اوراق تسویه خزانه پرداخت کنند، اعلام کردیم پیمانکاران و مشاوران مطالبات مسجلشان را از دولت ثبت کنند. از دوهزارو ۲۰۰ میلیارد تومان ثبت اطلاعات داشتیم تا امروز که ۱۰هزارو ۵۰۰ میلیارد تومان مطالبات پیمانکاران در حوزه‌های اجرا باقی مانده است. بخشی از این بدهی حاصل آن است که نخواستیم پروژه‌ها را متوقف کنیم و تلاش کردیم تعهداتی را که دولت قبل در پروژه مهر ماندگار داشت به سرانجام برسانیم. فرض کنید با اعتبارات موجود در آن زمان، توانسته باشیم دو قطعه از آزادراه زاهدان به سمت زابل را با توجه به سقف اعتباری در دولت قبل شروع کنیم. دولت قبل تصمیم گرفته بود کل محور زاهدان- زابل را زیر ساخت ببرد، اما ظرفیت اعتباری جوابگو نبود. با توجه به تعهداتی که دولت داشت و تبعات اجتماعی این پروژه، پروژه‌ها را فعال کردیم. اکنون تقریبا بخش اعظمی از احداث این محور را به پیمانکاران داده‌ایم که از این بابت دولت باید تعهدات سنگینی را بپردازد. در حوزه سیستان‌وبلوچستان در دو بخش ایرانشهر و زاهدان هم حدود ۲۵۰ تا ۳۰۰ میلیارد تومان مطالبات پیمانکاری داریم. درواقع اکنون حجم بدهی‌های ما در کل کشور بابت پروژه‌ها حدود ۱۰هزارو ۵۰۰ میلیارد تومان است. تقریبا در کل وزارتخانه بابت پروژه‌های زیرساختی از سال ۹۲ تاکنون رقمی حدود ۳۰ تا ۳۶ هزار میلیارد تومان برای احداث پروژه‌ها اعتبار تزریق شده است.

بدهی‌ای که به واسطه مسکن مهر به دولت تحمیل شده، چقدر است؟

در مسکن مهر دو نوع هزینه بر دوش دولت است. بخشی از هزینه‌های زیرساخت‌ها مانند آب و برق و... و بخشی دیگر هزینه‌های تأمین روبناها مانند مدرسه، پاسگاه پلیس و... است. در برآوردی که در سال ۹۳ درباره مجموع بدهی‌های دولت در این بخش داشتیم، بخش زیربنایی هم حدود پنج هزار میلیارد تومان و بالغ بر چهار هزار میلیارد تومان هم در بخش روبناها برای دولت هزینه برمی‌دارد. دولت برای تأمین آب و جمع‌آوری فاضلاب به وزارت نیرو حدود ۸۰۰ میلیارد تومان و ۲۰۰ میلیارد تومان به وزارت راه برای تأمین این بخش اعتبار اختصاص داد. دولت برای تأمین زیرساخت‌ها در مسکن مهر مشکل جدید دارد. مسکن مهر را از طریق تفاهم‌نامه‌های سه‌جانبه ایجاد کرده‌ایم؛ ورود دولت، تعاونی‌ها و از طریق خودمالکی. سرجمع مسکن‌های مهر باقی‌مانده حدود ۸۵ هزار واحد است. طرحی که اکنون دولت برای تأمین مسکن مردم پیگیر آن است، ایجاد مسکن اجتماعی در بافت‌های فرسوده است. بنا داریم در برنامه ششم، ۲۴۰ محله را در سال بازسازی و بازآفرینی شهری کنیم. در واقع دولت بنا دارد مسکن را برای مردم از گریز از مرکز مسکن مهر به مرکز در بافت‌های فرسوده منتقل کند و شهرها را به هویت اصلی خود برگرداند.

سامانه «ساماندهی متقاضیان مسکن مهر» که آقای قالیباف یک روز پیش از انصراف رونمایی کرد، برای دولت ایجاد تعهد می‌کند؟

بخش مسکن مهر متولی دارد. این سامانه را دولت ایجاد نکرده و غیرقانونی‌بودن آن را هم اعلام کرده‌ایم و از طریق حقوقی هم در حال پیگیری هستیم. دولت تعهدات خود در مسکن مهر را چه با چنین سامانه‌هایی، چه بدون آن پیگیری خواهد کرد. این سامانه ممکن است برای مردم توقعی ایجاد کند؛ اما براساس بُعد حقوقی، برای دولت تعهدی ایجاد نمی‌شود؛ به‌هرحال باید مردم را در این زمینه هوشیار کرد. تهیه سامانه مسکن و ساختمان طبق قانون برعهده وزارت راه و شهرسازی است و ما مشغول تهیه این سامانه هستیم. این سامانه به واسطه فضای انتخاباتی پررنگ شده و نمی‌تواند تعهدی ایجاد کند.

کلنگ‌زنی‌ای که در دولت قبل و دولت کنونی رخ داد، یکی از مسائلی است که به آن توجه می‌شود. با توجه به اینکه در دولت قبل پروژه‌هایی بدون پشتوانه مالی کلید خوردند که بدهی‌های کلان حاصلش بود، میزان کلنگ‌زنی در دولت قبل و دولت حاضر به چه صورت است؟

اطلاع دقیقی به صورت آماری نداریم چون در این مورد کار نکردیم، اما به نظرم مهم‌ترین کاری که در این دولت انجام دادیم ظرفیت مغفولی بود که در برنامه پنجم به وزارتخانه تکلیف کرده بودند و آن تدوین طرح جامع حمل‌ونقل بود. طرح جامع حمل‌ونقل را منتشر کردیم. تصویب شده بود، اما شاید بتوانم بگویم کسی شهامت انتشارش را نداشت. (تهیه این طرح برون‌سپاری شده بود اما مشاور طرح آن را نیمه‌کاره رها کرد. عمده این طرح تا سال ۸۴ در زمان آقای خرم در دولت اصلاحات آماده بود، اما سال ۸۹ به تصویب رسید. یک سال پیش اما در وزارت راه‌وشهرسازی طرح جامع حمل‌ونقل را منتشر کردیم. این طرح تصویب شده بود اما شاید بتوانم بگویم کسی شهامت انتشارش را نداشت).

چرا؟

چون توقعاتی که در اثر انتشار این طرح به وجود می‌آمد ممکن بود از نگاه سیاست‌مداران و سیاست‌گذاران، هم از نگاه متخصصان امر حمل‌ونقل و هم از نگاه جوامع دانشگاهی مورد نقد و انتقاد قرار بگیرد، اما ما این را به جان خریدیم. در سه فاز، این طرح را تعریف و منتشر کردیم. فاز اول، آنچه که داشتیم. دکتر آخوندی سیاست‌گذاری کرد. آنچه را که خروجی مدل‌های طرح جامع حمل‌ونقل است منتشر کردیم. در فاز دوم مدل‌ها را اصلاح و به‌روزرسانی کردیم. فاز سوم هم پایش مداوم مدل‌هاست. سیستم پایش، سیستم تعریف‌شده‌ای است که دانشگاه شریف انجام می‌دهد. الان یک کتاب مدون طرح جامع حمل‌ونقل تهیه شده که از پایگاه اطلاع‌رسانی وزارتخانه هم قابل دانلودکردن است. در آنجا شبکه‌های مهم حمل‌ونقلی مشخص هستند. کریدورهایمان به سه نوع تقسیم شده‌اند. کریدور یک و دو یک وزن دارند و تقریبا شریان‌های حمل‌ونقلی کشور را دنبال می‌کنند که حدود ۲۷ هزار کیلومتر است. کریدور نوع سه، منطقه‌ای و جمع‌کننده هستند. ترافیک را جمع کرده و به کریدور نوع یک و دو می‌برند. پروژه‌هایی که در قانون تعریف شده و در شریان‌های حمل‌ونقلی کریدور طرح جامع حمل‌ونقل هستند را جزء اولویت‌هایمان تعریف و سعی کردیم به آنها بپردازیم؛ چه در دولت قبل کلنگ زده شده بود یا در دولت ما باید کلنگ زده می‌شد؛ یعنی نهاد کارمان را نهاد مطالعاتی و پایه کارمان را برپایه مطالعات طرح جامع حمل‌ونقل گذاشتیم.

ادامه در صفحه ۱۶

یادداشت

موج وارونه‌گویی در بدنه اصولگرایی

علی قنبری*

● سومین و آخرین مناظره به شکلی مدیریت شد که به دفعات نمایندگان طیف اصولگرا یا خلاف گفتند یا اتهام دروغ گویی زدند؛ یعنی مناظره به منازعه تبدیل شد و موضوع اقتصاد که مهم‌ترین دغدغه انتخابات برای تعیین دوازدهمین دولت بود، به محل عوام‌فریبی و شعارهای کلان بدون برنامه از سوی سه کاندیدای طیف اصولگرایان تبدیل شد.

این سه نامزد به دلیل ضعف عملکردی و مدیریتی در دوره‌های مسئولیت‌های پیشین خود در کشور، به دنبال حذف حافظه تاریخی ملت بوده و می‌خواستند با حذف حافظه تاریخی مردم بر عملکرد ضعیف خود در اداره امور و تصدی‌گری پست‌های حساسی مانند ریاست سازمان بازرسی کل کشور، ریاست نیروی انتظامی و شهرداری تهران، سرپوش بگذارند. دولت یازدهم در عملکرد اقتصادی در چهار سال اول در حال ریل‌گذاری و تحقق پیش‌شرط‌های رشد اقتصادی بوده است و این موضوع با تحقق انتظارات انباشت شده مردم از دولت، چالشی را برای دولت یازدهم به وجود آورده است. اما باید در پاسخ به این انباشت انتظارات بعضا بی‌پاسخ مانده گفت، دولت یازدهم چگونه می‌توانست بدون فراهم‌آوردن پیش‌شرط‌ها، بدون‌گذار از تحریم‌های همه‌جانبه، ساختارهای فروپاشیده دولت نهم و دهم را بازسازی کند و چگونه ممکن بود که بدون بازسازی اقتصاد ایران در مسیر رشد اقتصادی قرار گیرد. یکی از بزرگ‌ترین مشکلات دولت نداشتن تریبون برای گفت‌وگوی مستقیم با مردم بوده است و به جای حرف، پای عمل و اقدامات ضروری برای حل بحران‌های بسیار جدی کشور ایستاده است. حال این گذار از رکود به رونق، از تورم به تثبیت قیمت، از تعاملات ضعیف بین‌المللی به گسترش روابط به‌درستی در حد مطلوبی تحقق‌یافته است.

ادامه در صفحه۱۶

مدیرعامل سازمان منطقه آزاد چابهار دستاوردهای دولت را تشریح کرد

ماجرای تعطیلی یک‌شبه یک برند

شرق: مدیرعامل سازمان منطقه آزاد چابهار در نشستی با خبرنگاران دستاوردها، اقدامات و برنامه‌های دولت یازدهم در منطقه آزاد چابهار را تشریح کرد. عبدالرحیم کردی گفت: «تقریبا هیچ‌کدام از مناطق آزادی که در ابتدای دهه ۷۰ در کشور تأسیس شدند، زیرساخت‌های لازم را نداشتند و به همین جهت مناطق مأمور شدند از محل اخذ عوارض واردات، زیرساخت ایجاد کنند که چندان هم موفق نبودند».

وی افزود: «با وجود همه تنگناها، ایرادات و ضعف‌ها، از سال‌های ابتدایی دهه ۸۰ مناطق آزاد خود را پیدا کرده و در حال ایفای نقش در توسعه ملی بودند که متأسفانه با تغییر دولت در سال ۸۴ این روند متوقف شد».

کردی ادامه داد: «در دولت‌های نهم و دهم بی‌برنامگی در مناطق آزاد کشور به اوج خود رسید تا جایی که یک‌شبه تصمیم گرفتند دانشگاه بین‌المللی منطقه آزاد چابهار را منحل کنند. این دانشگاه در حالی منحل شد که به یک برند برای منطقه تبدیل شده بود؛ اما بدون هیچ پیوست کارشناسی، یک‌شبه محو شد و حتی ساختمان آن را هم فروختند. با دارایی‌های دیگر سازمان هم به همین شیوه برخورد کردند و بسیاری از این دارایی‌ها بدون هیچ دلیلی واگذار شد».

وی به شرایط منطقه آزاد چابهار در بدو روی‌کارآمدن دولت یازدهم اشاره کرد و گفت: «یکی از مهم‌ترین اقدامات انجام‌شده در دولت تدبیر و امید، آسیب‌شناسی مناطق آزاد و تعریف راهبرد و مأموریت مشخص برای آنان بود. در این دولت برای نخستین‌بار مزیت‌های رقابتی هر منطقه شناسایی شد و براساس یافته‌های این بررسی‌ها، مأموریت‌هایی برای هر منطقه تعریف شد. علاوه بر این، ساختار مدیریتی مناطق هم که تقریبا از هم پاشیده بود، بازتعریف و قاعده‌مند شد». رئیس هیئت‌مدیره منطقه آزاد چابهار به ضعف‌های نظام بودجه‌ای مناطق آزاد اشاره کرد و افزود: «پس از رایزنی‌های متعدد و طولانی، دبیرخانه شورای عالی مناطق آزاد یک نظام بودجه‌ای را به تصویب رساند که به ارگان‌ها و اشخاص امکان نظارت بر هزینه‌کردها را می‌دهد؛ بنابراین می‌توان گفت بر اثر تدبیر دولت یازدهم، مناطق آزاد به سمت شفافیت حرکت می‌کنند».

کردی وابستگی بودجه جاری مناطق به درآمد کالاهای تجاری را یکی از ضعف‌های بزرگ خواند و ادامه داد: «طبق نظام بودجه‌ریزی جدید، مناطق مکلف شده‌اند درآمد خود از عوارض کالاهای تجاری را صرفا در ردیف‌های عمرانی هزینه کنند و هزینه‌های جاری خود را کاهش دهند».

او اصلاح روش‌ها و کاهش بوروکراسی در منطقه آزاد چابهار را یکی از دستاوردهای مهم دولت یازدهم دانست و گفت: «فرایند ثبت شرکت در چابهار به شرط تکمیل‌بودن مدارک متقاضیان از چهار ماه به سه روز کاهش یافته است». کردی ادامه داد: «در سال ابتدایی دولت یازدهم، ارزش کل تولیدات منطقه کمتر از ۵۰۰ میلیارد ریال بود؛ اما با تدابیری که به کار گرفته شد، این رقم در پایان سال ۹۵ بالغ بر چهار هزار و ۹۶ میلیارد ریال بوده است که به معنای رشد تقریبا هشت برابری است». کردی اضافه کرد: «وقتی سازمان را در سال ۹۲ تحویل گرفتیم، فقط ۳۰ واحد تولیدی فعال بودند و ۶۹ واحد فعالیت نمی‌کردند؛ اما امروز ۹۰ واحد در سطح منطقه فعالیت می‌کنند و فقط ۹ واحد غیرفعال داریم».

مدیرعامل منطقه آزاد چابهار گفت: «در سال آغازین دولت یازدهم ۱۷۷ درخواست سرمایه‌گذاری در منطقه ثبت شد، درحالی‌که این تعداد در سال ۹۵ به ۹۷۳ فقره رسید. ضمن آنکه ۴۰ درصد کل شرکت‌های ثبت‌شده در منطقه مربوط به این دوره است؛ یعنی از دوهزارو ۹۸۰ شرکت ثبت‌شده، هزارو ۱۸۹ شرکت از سال ۱۳۹۲ به بعد تأسیس شده‌اند. مهم‌تر اینکه با بهبود فضای بین‌المللی، ۱۸۴ شرکت خارجی در این دوره در چابهار به ثبت رسیده‌اند».

وی همچنین گفت: «سال گذشته، برای نخستین‌بار موفق شدیم ۲۸ درصد از کالاهای تولیدی در منطقه آزاد چابهار را صادر کنیم که ارزشی بالغ بر هفت میلیون دلار داشت».

کردی همچنین به افزایش تعداد تفاهم‌نامه‌های امضاشده با سرمایه‌گذاران خارجی اشاره کرد و ادامه داد: «رشد چشمگیر بازدید هیئت‌های خارجی و بخش خصوصی داخلی، سبب شد ما بتوانیم ۳۵۰ قرارداد سرمایه‌گذاری را منعقد کنیم که تقریبا همه این قراردادها در زمینه تولید و ترانزیت بوده‌اند. به این نکته هم اشاره کنم که تا قبل از روی‌کارآمدن آقای روحانی، فقط ۱۳ تفاهم‌نامه با طرف‌های خارجی به امضا رسیده بود، درحالی‌که از ابتدای کار دولت یازدهم تا پایان سال قبل، ۱۷ تفاهم‌نامه دیگر امضا شده است».

رئیس هیئت‌مدیره منطقه آزاد چابهار موفقیت دولت در عرصه دیپلماسی را یک دستاورد ظاهرا سیاسی اما در باطن اقتصادی دانست و افزود: «ما در سال ۹۲ میزبان ۱۰ هیئت خارجی بودیم؛ اما در سال گذشته ۹۶ هیئت خارجی به چابهار آمدند که از این تعداد، ۶۰ هیئت صرفا هدف‌شان بررسی‌های اقتصادی و سرمایه‌گذاری بود».